

Durmuş Hocaođlu

Hristiyanlığın Tanrısı, “İsâ’nın Babası”dır; Gerçek Tanrı, Yâni “Allah” Değil

Yeniçağ., “Analiz”., 04 Ekim 2006, Pazartesi., s.09
“Analiz” Sıra No: 476; 2006-138; Aralık-03

YENİÇAĞ

Tekrar etmekte fayda var: Papa ve hempaları, Hristiyanlık adına konuşurken, akla uygun bir dinden ve kan ve şiddeti reddetmekten en son olarak dahi bahseden kişiler olamazlar. Şundan ki, bir vakitler mazlum olduğu Roma döneminde kendisine ne kadar zulüm yapılmışsa, iktidarı ele geçirdikten sonra – ki daha sonra zorla ellerinden alınincaya dek geçen bu dönemde, Papaların statü itibâriyle Sezarlarınkine denk olması hasebiyle **Sezar-Papalar Dönemi** ve bu dönemde cârî olan prensibe de **Sezar-Papacılık (Caeserio-Popism)** tesmiye olunur - bunların kat be kat fazlasını, hem de en şedîd sûrette ve din adına asırlarca tatbîk etmekten çekinmeyen, her hâlde Hristiyanlık’tan başkası değildi. Hakîkaten zulüm, evvelkini kat be kat geçmişti; zîra pagan Romalılar hiç olmazsa adam yakmak yerine, arenalarda gladyatörlere doğrattırmayı veya arslanlara parçalattırmayı tercih etmekteydiler; ama onlar öyle mi? Dünya dönüyor dediği için Galileo Galei’ye sistematik olarak işkence yapan ve Âlem ve Tanrı bir ve aynı şeydir dediği için Giordano Bruno’yu Roma’da diri diri yakan, kimlerdi? İşkenceyi ve insan yakmayı hukukunun bir parçası hâline getiren bir dinin mensuplarının öncelikle bu kirli mâzîleri ile yüzleşmeleri ve hak ve hakikat adına o kirli mâzîyi, insanlıktan af dileyerek reddetmeleri gerekirken bütün bunlar hiç olmamışçasına davranmayı tercih etmeleri, ciddî bir ahlâk problemi ile karşı karşıya bulunduğumuzu göstermektedir.

★★★

Kezâ Papa yine aynı konuşmasında, Geç Ortaçađ’da, Yunan rûhu ile Hristiyan rûhu arasındaki sentezi bölmeye çalışan teolojik eğilimlerden bahsederek sözü bilvesîle İbn Hazm’a getirerek oradan İslâm’ın tanrı anlayışına geçmekte ve bunun “*gerçek ve iyilikle kendini bağlı görmeyen kaprisli bir tanrı anlayışı*” olduğunu ileri sürerek, “*Tanrının transandantal varlığı ve başkalığı o kadar yüceltilir ki aklımız, doğru ve iyiye ilişkin duyularımız; en derin olanakları, yapıp ettikleri arkasında ulaşamaz ve saklı kalan Tanrı’nın, hakiki bir aynası olmaktan çikar.*” demektedir.

“Gerçek ve iyilikle kendini bağlı görmeyen kaprisli bir tanrı anlayışı”nın felsefi mânâsı açıkça şudur: Kendisini kullarına karşı sorumsuz hisseden, onları isterse aldatabilen, hiçbir va’dine sadâkat göstermeyebilen ve meselâ bir peygamberi cehenneme ve İblis’i de cennete koyabilen bir ilâh! Evet: Tanrı tam muktedirdir ve bunları yapmak da O’nun kudreti dâhilindedir; ammâ, yapmaz. Yapabilir, buna elbet de gücü yeter, ammâ, yapmaz. Niçin? Çünkü Tanrı tam fâzıl ve tam hakîmdir; hâlbuki bu

saydıklarımız fazîlete ve hikmete mugayirdir. Beri yandan fazîlete ve hikmete mugayir olanı yapmak da bir meziyet değil bir zaaftır ve Tanrı'ya da zaaf, fazîletsizlik ve hikmetsizlik isnâd edilemez. O hâlde, O'nun "va'dime güvenin" deyişine güvenin! Tanrı – has ismi ile "Allah" – bu sebebe binâen, aldatmaz ve vaadinden dönmez; O, "va'dinde sâdık olan"dır ("sâdıqu'l-vâdü'l-emîn"); yâni kapris yapmaz ve î mân eden ve salih amel işleyenleri cehenneme, İblis'i de cennete koymaz. Bu noktada dikkat çekmek gerekir ki, "*Tanrı'nın beni aldatmasına asla imkân yoktur, çünkü her hile ve aldatmada bir nevi olgunsuzluk ve eksiklik bulunur. Böylece, aldatılmak bir incelik ve kudret alâmeti gibi görünse de, bununla beraber, aldatmak istemek şüphesiz zaaf ve kötülüğe dalâlet eder*" diyen Descartes'ın işâret ettiği Tanrı [*Metafizik Düşünceler*: IV], Hristiyanlığın Tanrısı olamaz. Çünkü, O'nun, Tecessüm ve İnkarnasyon'u "*açıkça anlayamayacak*" - yâni akla muhâlif - şeylerdir [*Felsefenin Prensipleri*: I.25]. Akla muhâlif olandan ise her şey beklenebilir.

Allah bunları yapmaz; ama ya "**İsâ'nın Babası**"? O yapar! Hiç sağı solu belli olmaz; yapar mı yapar! Niçin? Diderot'dan birkaç cümle dahi yeter sanırım:

"Hristiyanların Tanrısı, keyfine pek çok, çocuklarına pek az düşkün bir babadır" [*Filozofça Düşünceler.*, Çev.: İsa Öztürk., Çan Yay., İst., Eylül 1974., XVI]; "*Eflâtun, Tanrısallığın üç belirtisi olduğunu söyler: iyilik, bilgelik, egemenlik. Bunda Hristiyanların üçlü tanrısını (teslis) görmek için insanın gözleri kör olmak gerekir.*" [a.e: XLV]; "*Baba Tanrı, sonsuz öcünü hak edenleri yargılar; oğul Tanrı ise aynı kimseleri sonsuz rahmetine lâıyk olarak yargılar. Kutsal-Ruh ise hiç bir şeye karışmaz. Bu katolik lâfazanlığını tanrısâl iradenin teklîği ile nasıl uyuşturmalı?"* [a.e: XLVII].

★★★

Diderot'nun sorusu mühim: Sizce nasıl uyuşturmalı?

Bence, uyuşturulamaz; çünkü bütün bunlar hakîkaten lâfazanlık ve çünkü Hristiyanlığın tanrısı, "**İsâ'nın Babası**"dır, gerçek tanrı, yâni "**Allah**" değil.

Roma'da Saint-Pierre meydanında 17 Şubat 1600'de diri-
diri yakılan İtalyan filozof Giordano Bruno'nun, XIX.
asırda, aynı meydanda, aynı yerde, kendisini yakma
kararının alındığı Saint-Pierre kilisesinin karşısına dikilen
heykeli.

Galileo Galilei'nin göz altına alınmasına ve işkenceye
mâruz bırakılmasına yol açan, Kilise'nin resmî kozmoloji
görüşünü yıktığı, 1632 tarihli meşhur eseri "İki Dünya
Sistemi Üzerine Diyalog" isimli eserinin kapağı.

